

— Какъ се запознахте съ него?

— Когато почнахме да издаваме списанието „Свѣти Климентъ“, раздавахме го на книжаритѣ. Г-нъ Лепавцовъ тоже пожела да продаде, дадохме и нему и доста успѣшно ги продаваше. Веднажъ азъ влѣзохъ въ дюкяна му и му казахъ, че продава отъ нашето списание и не се познаваме. Запознахме се. Азъ често отивахъ въ библиотеката да четъ и когато минавахъ по край дюкянътъ му, отбивахъ се да испуша една цигара.

— Какъвъ разговоръ сте водили по между си?

— Той четеше исторически книги и распитваше ме за партиитѣ въ старо врѣме.

— Той единъ пхтъ дошелъ у васъ и заварилъ тамъ Орошакова и Тома Георгиева; по каква работа тѣ бѣха дошли?

— Азъ ви казахъ, че Орошаковъ често е дохождалъ у мене.

— На 15-то, когато стана убийството, като дойде у васъ д-ръ Молловъ, какво ви съобщи?

— Той ми съобщи, че като вървѣлъ по улицата, чулъ да приказватъ хора, че билъ убитъ министръ Бѣлчевъ.

— Дълго врѣме ли стоя у васъ?

— Не, защото ний щѣхме да вечеряме. Той испи една-двѣ ракии и отиде си.

— Не ви ли каза, че въ качеството си на лѣкаръ, отиде да види убития?

— Не.

Прокурора: Г-нъ Каравеловъ, вий казахте, че сж идвали у васъ хора отъ столицата, отъ провинцията и пр., за да говорите по изборитѣ. Вий каква программа имахте?

— Азъ никога не съмъ написвалъ програми.

— Изобщо, ако се изберахте депутатъ, какво мисляхте да направите?

— Щѣхъ да влѣза въ събранието и тогава щѣхъ да видя какво ще направя. Азъ ще ви кажа, че само глупавитѣ хора пишатъ програми.

— Прѣдставете си, че имате всичкитѣ депутати на своя страна.

— Тогова ще съставя министерство.

— Повече нищо?

— Нищо повече,